

Tárgy: Polgári jogi kötelezettség nemteljesítése esetére a büntetőeljárás megindításának kilátásba helyezése fegyelmi vétség megvalósítására alkalmas. A joggyakorlatban az eljárás megindításával való fenyegetés, meg nem engedett joghátránnyal való fenyegetésként értékelendő. (Üttv.1.§ (3) bekezdés).

**MAGYAR ÜGYVÉDI KAMARA
ORSZÁGOS FEGYELMI BIZOTTSÁG
MÁSODFOKÚ FEGYELMI TANÁCSA**

FF/ 044 / 2025.

A Magyar Ügyvédi Kamara országos fegyelmi bizottságának másodfokú fegyelmi tanácsa, **Dr. (...) ügyvéd** fegyelmi ügyében a Szegedi Regionális Fegyelmi Bizottság fegyelmi tanácsának napján RFSZ-1/2025/16. sz. alatt hozott határozata ellen **eljárás alá vont ügyvéd** részéről bejelentett fellebbezés folytán 2025.10.20. napján tartott tárgyalásán a következő

határozatot

hozta:

A Magyar Ügyvédi Kamara országos fegyelmi bizottságának másodfokú fegyelmi tanácsa a Szegedi Regionális Fegyelmi Bizottság fegyelmi tanácsának RFSZ-1/2025/16. sz. határozatát **helybenhagyja.**

Kötelezi eljárás alá vont ügyvédet, hogy a másodfokú határozat kézhezvételétől számított 15 napon belül fizessen meg a Szegedi Ügyvédi Kamara pénztárába 50.000.-Ft, azaz Ötvenezer forint másodfokú átalányköltséget.

A másodfokú fegyelmi eljárás átalányköltségét a Szegedi Ügyvédi Kamara a jogerős és végrehajtható fegyelmi határozatban a költségek megfizetésére előírt határidő leteltét követő tizenöt napon belül átutalja a Magyar Ügyvédi Kamara részére.

A határozat jogerős.

A másodfokú határozatot az eljárás alá vont ügyvéd, és az országos fegyelmi főbiztos közigazgatási perben támadhatja meg. A keresetlevelet a másodfokú határozat kézbesítéstől számított 30 napon belül a közigazgatási perekre irányadó szabályok szerint kell az **országos fegyelmi bizottság** ellen – az **elektronikus kapcsolattartás** szabályai szerint - előterjeszteni. A perre a **Fővárosi Törvényszék** *kizárólagosan* illetékes.

Indokolás:

A Szegedi Regionális Fegyelmi Bizottság RFSZ-1/2025/16 számú határozatában megállapította, hogy az eljárás alá vont ügyvéd egyrendbeli szándékos fegyelmi vétséget követett el, ezért 250.000.-, Ft pénzbírsággal sújtotta és kötelezte az I. fokú eljárásban felmerült költségek viselésére.

Határozatában azt állapította meg, hogy a Szegedi Ügyvédi Kamarába 2024. november 20. napján érkezett iratban (xy) ügyvéd előadta, hogy ügyfelének az eljárás alá vont ügyvéd,

közvetlenül küldött házastársi vagyontársaság megszüntetése tárgyában levelet, címzett azt állítva, hogy az ügyvéd segítségével megtévesztette a panaszolt ügyvéd ügyfelét, egyúttal felhívta a figyelmet arra, hogy ha az általa adott határidőben nem érkezik válasz, vagy az nem lesz megfelelő, megindítja a házasság felbontása és a közös vagyon megszüntetése iránti pert, illetve „...ügyfelem megfontolja a feljelentést a büntetőeljárás megindításához.”

A bejelentő azt is sérelmezte, hogy a kifogásolt levél arról is tájékoztatta ügyfelét, hogy volt olyan vádlott, aki a házastársi vagyontársaság megszüntetése körében megtévesztette házastársát, a meglévő közös vagyon mértékéről, ezért jogerősen elítélték.

A bejelentő szerint súlyosbította a magatartást az is, hogy az eljárás alá vont ügyvéd az általa vitatott szerződést el sem olvasta, különben nem állíthatta volna, hogy a (...) Kft-t az egyik házastárs a másik előtt elhallgatta, az ugyanis része a szerződésnek.

A bejelentés alapján a Szegedi Ügyvédi Kamara Etikai Bizottsága vizsgálatot indított, a rendelkezésre álló iratok, a vizsgálat ügyvéd nyilatkozata, illetve a csatolt okiratok alapján az etikai panaszt megalapozottnak találta, ezért fegyelmi eljárás kezdeményezésére tett javaslatot. A fegyelmi biztos Bp.225/2024/5 számú határozatával az előzetes vizsgálatot elrendelte. Az eljárás alá vont ügyvéd a felhívás szerinti iratokat csatolta, nyilatkozattételi jogával élt. A vizsgálat megszüntetését kérte, fegyelmi vétség hiányában. Elismerte, hogy a (...) Kft vonatkozásában valóban téves volt az általa írt és eltitkolásra utaló rész, egyebekben pedig korábbi nyilatkozatait mindenben fenntartotta.

Előadta, hogy a panaszos által szerkesztett szerződésben az egyes vagyonelemek között jelentős értékaránytalanság volt, a társasági vagyont nem számolták el. A megállapodást a feleség rovására rendkívül aránytalannak tartotta és a büntetőeljárás eredményéről csupán tájékoztatta a másik felet, nem pedig büntetőjogi hátrányt helyezett kilátásba, csupán egy esetleges büntetőeljárás megindításának a lehetőségéről írt.

A fegyelmi biztos az előzetes vizsgálat eredményeként fegyelmi eljárást kezdeményezett, kijelölésre került az eljáró fegyelmi tanács, 2025. május 09-én tárgyalást tartottak.

Az I. fokú tanács megállapította, hogy (...) és felesége között, hónapokig tartó egyeztetéseket követően 2024. június 25. napján házastársi vagyontársaságot megszüntető szerződés keletkezett. Ezt követően (...) a panaszolt ügyvédhez fordult, aki 2024. november 05. napján kelt levelében a következő állításokat tette:

„Ön az ügyvédje segítségével megtévesztette ügyfeletem. Tájékoztatom, hogy ha ezen határidőben nem érkezik válasz, illetve megfelelő ajánlat, úgy Ügyfelem képviselőjében megindítom a házasságuk felbontása és a házastársi közös vagyon megszüntetése iránti pert, illetve Ügyfelem megfontolja **a feljelentést a büntetőeljárás megindításához.**”

A levél tartalmazta egy olyan jogeset leírását, amelyben a vádlottat jogerősen elítélték, mert házastársát a vagyontársaság körében, a közös vagyon mértéke tekintetében megtévesztette.

Az eljárás alá vont ügyvéd a levélben foglaltakat utóbb is helyesnek találta, azt mindenben fenntartotta, sőt kijelentette, hogy „ma is ezt a levelet írná.”

Eljárását, az alkalmazott kifejezéseket mindenben helytállónak tartotta, sőt úgy nyilatkozott, hogy valamilyen módon a férjre nyomást kellett gyakorolni.

A fegyelmi biztos egyrendbeli szándékos, két elemet magában foglaló fegyelmi vétség megállapítására tett indítványt, javasolta a középértéket el nem érő pénzbírságbüntetés kiszabását, és a költségek viselésére kötelezést.

Az I. fokú határozat megállapította, hogy az Etikai Kódex 11. pont 8. pontja alapján az ügyvédi tevékenység gyakorlójának kerülnie kell az ügyvédi tevékenység másik gyakorlóját, valamint az ügyvédi tevékenység gyakorlóit egyes csoportjait általában sértő megjegyzéseket, valamint a másik ügyvédi tevékenység gyakorló lejárását, vagy negatív jellemzését. Hivatkozott a 11.12. pontra is, amely szerint az ügyvédi tevékenység gyakorlója a korábban eljáró ügyvédi tevékenység gyakorló munkájával kapcsolatban ügyfele előtt csak eltérő jogi álláspontját közölheti, az ügyvédi tevékenység korábbi gyakorlójának a működését nem minősítheti.

Az I. fokú határozat szerint e két előírást sértette meg a panaszolt ügyvéd, valamint az Üttv. 1. § (2) bekezdését: „Az ügyvédi tevékenység az ügyfél és az ügyvédi tevékenységet gyakorló közötti bizalmon alapul, amelyet mindenki köteles tiszteletben tartani.” Azzal, hogy a másik ügyvéd tevékenységét az ő ügyfele megtévesztésére alkalmasnak találta, ezeket az előírásokat a panaszolt ügyvéd megsértette.

Hivatkozott az I. fokú határozat az Üttv. 1. § (1) bekezdésére, és (3) bekezdésére, álláspontja megegyezett az Etikai Bizottság előzetes véleményével, mely szerint polgári jogi kötelezettség nemteljesítése esetére a büntetőeljárás megindításának kilátásba helyezése fegyelmi vétség megvalósítására alkalmas. A joggyakorlatban az eljárás megindításával való fenyegetés, meg nem engedett joghátránnyal való fenyegetésként értékelendő.

Hivatkozott arra, hogy bármilyen akarathajlító eszköz igénybevétele megengedhetetlen, felszólító levélben és magatartással egyaránt, az nem tehető függővé a közlés „hatékonyságától”.

A határozat az Üttv. 107. § a) és b) pontját és a fent már hivatkozott jogszabályokat hívta fel, a pénzbírság kiszabása körében pedig az Üttv. 109. § (2) bekezdés a) pontját jelölte meg, a költségek viselésére kötelezés körében az Üttv. 142. § (2) bekezdését és a FESZ.40.2. pont a) pontját.

A határozat ellen az eljárás alá vont ügyvéd terjesztett elő fellebbezést, elsődlegesen az I. fokú határozat hatályon kívül helyezését, a fegyelmi eljárás megszüntetését, másodlagosan a kiszabott pénzbírság mérséklését kérte.

A fellebbezésben lényegében megismételte korábbi előadásait. Úgy vélte, hogy a megírott levéllel (...) jogi képviselőjeként, ügyfele utasításai szerint járt el, az Üttv. 39. § (4) bekezdésében foglaltakat nem szegte meg, eljárása nem ütközött jogszabályba, és nem is irányult annak megkerülésére.

Ügyfelével való konzultáció alapján házasság felbontására irányuló keresetet kívánt előterjeszteni, és még annak benyújtása előtt – ügyfelével egyeztetett módon, annak

jóváhagyásával – (...) részére a fegyelmi eljárásban többször is idézett és a panaszos által sérelmezett tartalmú levelet küldte el.

Levelében részletesen tájékoztatást adott, felhívta a figyelmet arra, hogy a társaságok rendelkezésre álló mérlegéből a feleknek jutó vagyonelemek között rendkívüli értékaránytalanság volt felfedezhető anélkül, hogy azt egy értékkiegyenlítés kiegyenlítette volna.

Állította, hogy nem azzal a szándékkal kereste meg (...) -t, hogy ügyfelének megtévesztésére hivatkozzon, hanem elsődlegesen a házasság felbontásával kapcsolatos járulékos kérdések rendezése érdekében.

Ügyfele bizalmát változatlanul bírja, aki valóban tájékoztatta arról, hogy egy alkalommal a panaszos ügyvéddel összetalálkozott, vitatta azonban, hogy a sérelmezett levél tartalma miatt, tőle elnézést kért volna.

Állította, hogy az eljárás megindításával azért került nemkívánatos, kényelmetlen helyzetbe, mert az ügyfele érdekében kellő módon fellépett, és érdekeit képviselte. Fellebbezésében, hosszasan ismertette az ügyfele és ő között felmerült konzultációk tartalmát, azt a tényt, hogy (...) kifejezett kérésére nem járhatott el a bontóperben, illetve a bontóperben az egyezséget végülis megszerkesztő ügyvéd megbízására hivatkozott. Ez utóbbit azért tartotta a fellebbezés lényegesnek, mert ebből az derült ki, hogy a panaszos ügyvéd a felek házasságának felbontása során, nem járt el (...) képviselőjében, ezért neki szabályszerű eljárása körében, közvetlenül (...) -nek joga volt a megkeresést elküldeni.

A fellebbezésben megismételte korábban kifejtett véleményét, amely szerint mind a panasz, mind pedig az I. fokú fegyelmi határozat a szövegkörnyezetből kiragadott mondatokat idéz, amelyek a levél teljes tartalmától elkülönítve ezek kifogás alá, a peren kívüli egyeztetés lényeges elemeit figyelmen kívül hagyták, így az iratok tartalmával ellentétes, helytelen ténybeli következtetésekre jutott.

Idézett a leveléből, több olyan, egymással összefüggő bekezdést, amelyeknek csupán egy-egy részét képezte a határozatban terhére rótt két mondatrész. Hangsúlyozta, hogy a büntetőeljárás megindításának lehetőségéről, arról, hogy ezt ügyfele megfontolja, nem polgárjogi kötelezettség teljesítése érdekében hivatkozott, és nem is a nemteljesítés esetére helyezte kilátásba. Egyszerűen csak az ügyvédi praxisában tapasztalt, büntetőjogi gyakorlatról tájékoztatta, a büntetőeljárás megindításának megfontolására vonatkozó utalás nem a levélben foglalt polgárjogi kötelezettség nemteljesítése esetére vonatkozott, hanem a (...) által a 2024. június 25. napján kötött szerződéskötés során megvalósított magatartására, azaz a másik fél megtévesztésére a házastársi közös vagyon értékére vonatkozóan, ez már egy befejezett, megvalósított magatartás volt, tehát nem valaminek a kikényszerítésére hivatkozott a büntetőeljárás lehetséges megindítására, illetve a csalás büntetnének, esetleges elkövetése következményeire.

Fenntartotta, hogy a levele elsődlegesen a házasság felbontása körében, a járulékos kérdésekre nézve született, az ellenfél tájékoztatása a peres eljárás megindítását megelőzően, nem minősülhet fegyelmi vétségnek. Neki kötelezettsége volt minden egyéb jogi eszközről tájékoztatni a másik felet, valamennyi információra szüksége van az ügyfélnek is és az ellenfélnek is ahhoz, hogy a legmegfelelőbb döntésre juthasson.

A fellebbezésben megismételte azt az álláspontját, hogy a lehetséges jogi eljárásokról való tájékoztatás éppen azt biztosítja, hogy a felek szabadon és tájékozottan dönthessenek, nem pedig fegyelmi vétséget valósít meg.

Állította, hogy eljárása MÜK Etikai Szabályzatának megfelelt, hiszen az ügyfél tényelődásainak szem előtt tartásaival kellett eljárnia, jogainak és jogos érdekeinek érvényesítése céljából.

A panaszos ügyvédre tett dehonesztáló kifejezés alkalmazása körében fellebbezésében arra hivatkozott, hogy a panaszos ügyvéd a szerződés megszerkesztése során (...) érdekeit nem tartotta szem előtt, a jogi képviselő nélkül eljáró felet nem tájékoztatta megfelelően a jogügylettel kapcsolatban esetlegesen őt érő joghátrányokról, valamint a házastársi közös vagyon nagyobb mértékére tekintettel a jogi segítség igénybevételének szükségességéről. Úgy ítélte meg, hogy a panaszos ügyvédnek mindkét fél érdekeit szem előtt kellett volna tartania, ezt nem tette meg, ezért az ő magatartása az ügyvédi törvény 20. §, valamint 42. § (4) bekezdésébe ütközik. Sérelmesnek találta, hogy a panaszos ügyvéd meg sem próbálta az ügyet békésen megoldani, ennek alapján úgy ítélte meg, hogy cselekményével fegyelmi vétséget nem követett el. Másodlagos fellebbezési kérelme kapcsán azt adta elő, hogy bár a kiszabott pénzbírság még a középértéket sem éri el, mégis rendkívül túlzó. Kérte, hogy a II. fokú fegyelmi tanács a fellebbezés elbírálása során részbeni beismert nyilatkozatát, valamint a cselekmény csekély tárgyi súlyát vegye figyelembe, mivel eljárásával anyagi kárt nem okozott.

Hangsúlyozta, hogy egyebekben a korábbi iratokban előadottakat, valamint az I. fokú eljárásban tett nyilatkozatait mindenben változatlanul fenntartja.

Az Országos Fegyelmi Főbiztos a fellebbezés kapcsán észrevételeket tett. Álláspontja szerint az I. fokú tanács határozata megalapozott, a tanács részletes és megindokolt határozatot hozott, indokát adta annak, hogy az ügyvédet mely normák megsértésében látta felelősnek és ezt mely tények alapján látta bizonyítottnak.

Álláspontja szerint a fegyelmi eljárást kezdeményező határozat alapján az I. fokú tanácsnak abban a kérdésben kellett állást foglalnia, hogy az eljárás alá vont ügyvéd által szerkesztett, 2024. november 05-én írt levél tartalmilag megsértette az ügyvédi hivatás alapelveit, illetve az ügyvédi hivatás etikai szabályairól és elvárásairól szóló szabályzatot, amely kérdésekben az I. fokú tanács helytállóan foglalt állást.

Az eljárás alá vont ügyvéd fent hivatkozott levelében írott és az I. fokú tanács által is idézett mondatokra az Országos Fegyelmi Főbiztos oly módon hivatkozott, hogy azzal teljes mértékben megalapozottnak látta azt, hogy az ügyvédi tevékenység másik gyakorlójára nézve, ezek sértő megállapítások.

Hangsúlyozta, hogy a fegyelmi tárgyaláson tett azon nyilatkozat, mely szerint az eljárás alá vont ügyvéd ma is ezt a levelet írta, és úgy gondolja, hogy nyomást kellett gyakorolni a férjre, teljes mértékben alátámasztja a határozat megalapozottságát.

Egyetértett azzal is, hogy eljárás alá vont ügyvéd magatartása szándékos fegyelmi vétségnek minősül. Következetes a fegyelmi gyakorlat abban a kérdésben, hogy amennyiben az

ügyvédi magatartás valamely hivatásrendi norma negligálásán alapul, vagy valamely vonatkozó rendelkezést tudatosan hagy figyelmen kívül, az szándékos fegyelmi vétséget valósít meg. A kifogásolt két nyilatkozattal ezt a panaszolt ügyvéd megtette, és minthogy hangsúlyosan utalt arra I. fokon is, és a fellebbezésben is, hogy a nyilatkozatait fenntartja, sőt ma sem tenne másként, a nyomásgyakorlást indokoltnak tartotta, a magatartás nem is minősülhet másként, mint szándékos cselekménynek. Erre nézve a Kúria precedensképes határozatot hozott, az abban kifejtetteknek az I. fokú határozat megfelel.

Indítványozta az I. fokú határozat helybenhagyását, és az eljárás alá vont ügyvédnek a II. fokú eljárással felmerült költségek megfizetésére kötelezését.

A II. fokú fegyelmi tanács az I. fokú határozatot helybenhagyta, a II. fokú eljárásban a felmerült költségek viselésére az eljárás alá vont ügyvédet kötelezte.

A határozat elsődlegesen azon alapul, hogy a II. fokú tanács ugyanolyan tényekből, ugyanolyan következtetésekre jutott, mint az I. fokú tanács, aki a tényállást kellően megalapozottan, egyértelműen állapította meg, és abból helyes jogi következtetéseket vont le.

A II. fokú fegyelmi tanács álláspontja szerint az „Ön az ügyvédje segítségével megtévesztette ügyfelemet” kifejezés használata a levél teljes tartalmát figyelembe véve és azt nem a szöveggörnyezetből kiemelve, elkülönülten értelmezve olyan közlés, amely alkalmas a fegyelmi vétség elkövetésének megállapítására. Az kifejezetten arra utal, hogy a szerződés szerkesztését végző ügyvéd segítségére volt a másik félnek abban, hogy a panaszolt ügyvédhez forduló feleséget a vagyon terjedelme, megosztása tekintetében megtévesztse. A megtévesztés nyilvánvalóan olyan negatív, polgári jogi értelemben is következményekkel járó cselekmény, hogy az arra történő utalás, egy másik ügyvéddel szemben alkalmazott azon állítás, hogy részt vett a másik szerződő fél megtévesztésében, mindenképpen sérelmes, ügyvédhez méltatlan kifejezések használatát jelenti, és fegyelmi vétséget valósít meg.

Helytállóan hivatkozott az I. fokú tanács a 6/2018. (III.26.) MÜK szabályzat 11.8. és 12. pontjára, és annak megsértésére.

Az Etikai Szabályzat 11.8. pontja kifejezetten kerülendőként írja elő az ügyvédi tevékenység gyakorlója számára azt, hogy az ügyvédi tevékenység másik gyakorlóját, a gyakorlóinak egyes csoportját általában sértő megjegyzéseket, a másik ügyvédi tevékenységet gyakorló lejárátását vagy negatív jellemzését megvalósítsa.

A 11.12. pont kizárólag azt engedi meg az ügyvédi tevékenység gyakorlója számára a korábban eljáró ügyvédi tevékenység gyakorlójának munkájával kapcsolatban, amely kizárólag az eltérő jogi álláspontra, annak közlésére és indokolására vonatkozhat, de nem minősítheti az ügyvédi tevékenység korábbi gyakorlójának a működését.

Minthogy az eljárás alá vont ügyvéd sem a levél tartalmát, sem annak egyes, használt kifejezéseit nem vitatta, azt utóbb is helyesnek találta, a II. fokú fegyelmi tanács a fegyelmi vétség megvalósítását bizonyítottan találta. Az ügyvédi kar elemi érdeke, hogy az ügyvédekbe vetett bizalom fennmaradjon, hiszen az ügyvédi tevékenység mindig az ügyvéd és az ügyfél, egymás közötti bizalmán alapul. Ezt a bizalmat senki sem csorbíthatja, és

mindenki köteles tiszteletben tartani. Az ügyvédi tevékenységről szóló 2017. évi LXXVIII. törvény 1. § (2) bekezdése szerint: Az ügyvédi tevékenység az ügyfél és az ügyvédi tevékenységet gyakorló közötti bizalmon alapul, amelyet mindenki köteles tiszteletben tartani.

A felszólító levél kizárólagos célja az lehet, hogy az ügyvéd a saját ügyfele álláspontját ténybelileg és jogilag megvilágítsa, megtegye a jogvita rendezéséhez szükséges javaslatokat, ajánlatot, eltérő jogi álláspontjának indokolásának körében azonban nem használhat olyan kifejezéseket a korábban eljáró ügyvéd vonatkozásában, amelyek ránézve kifejezetten sértő, dehonesztáló jellegűek. Márpedig ilyennek kell tekinteni azt, ha az egyik ügyvéd a korábban eljáró ügyvéd munkája kapcsán azt állítja, hogy az egy megtevesztéssel és abban való segítségnyújtással létrejött szerződést készítette.

Ugyancsak egyetértett a II. fokú fegyelmi tanács az I. fokú tanáccsal abban, hogy a panaszolt ügyvéd hivatkozott levelének utolsó bekezdése, esetleges büntetőeljárás megindításának a lehetőségét világította meg, kilátásba helyezte annak megindítását arra az esetre, ha a másik fél válasza nem határidőben érkezik meg, vagy nem lesz megfelelő az ajánlat.

Állandó a joggyakorlat abban, hogy a büntetőeljárás megindításával való fenyegetés kifejezetten meg nem engedett joghátránnyal való fenyegetésként értékelendő.

Nem használható fel arra, hogy a másik fél akaratára, bármilyen akarathajlító, vagy befolyásoló hatással legyen, a polgári jogi viták eldöntése kizárólag a jog által szabályozott keretek között történhet. A felszólítással érintett fél akaratát nem a kilátásba helyezett büntetőjogi hátránnyal lehet befolyásolni, sőt ilyenre egyáltalán nem is kerülhet sor. A büntetőeljárás esetleges kimenetele sem használható fel nyomás kifejtésére.

Az Üttv. 1. § (1) bekezdése szerint az ügyvédi hivatás – jogi szakértelemmel, törvényes eszközökkel és módon, a közhatalmi szervektől függetlenül – az ügyfél jogai és jogos érdekei érvényesítésének, kötelezettségei teljesítésének elősegítésére, az ellenérdekű felek közötti jogvita – lehetőség szerinti – megegyezéssel történő lezárására irányuló tevékenység, amely tevékenység magában foglalja az igazságszolgáltatásban való közreműködést.

A (3) bekezdés szerint az ügyvédi tevékenység gyakorlójának az ügyvédi tevékenységet lelkiismeretesen, a legjobb tudása szerint, a jogszabályok megtartásával kell gyakorolni.

A II. fokú fegyelmi tanács álláspontja szerint olyan eljárás kilátásba helyezése, amely alkalmas arra, hogy az elérni kívánt joghatást szolgáló magatartásra történő felhívás helyett a levél címzettjében – különösen ellenérdekű félben – olyan pszichikai hatást váltson ki, amely félelem keltésére alkalmas, nem megengedhető ügyvédi magatartás. Amennyiben a jogi képviselő álláspontja szerint az adott magatartás szabálysértés, vagy bűncselekmény törvényi tényállását alapozhatja meg, úgy az adott eljárás kezdeményezése lehetőség az ügyfél számára az ilyen irányú igény érvényesítésére, ugyanakkor egy polgári jogi jogvitában a büntetőeljárás kezdeményezésének kilátásba helyezése elválik ettől és célzott joghatás elérésére nem alkalmas.

Különös körülménnyel kell eljárni a jogi képviselet ellátása során az ügyvédnek az ilyen jellegű kifejezések használata során.

Éppen az I. fokú eljárásban tett jognyilatkozat, annak II. fokú eljárásban való fenntartása cáfolja a fellebbezés ezzel kapcsolatos álláspontját.

Ha valaki a sérelmezett kijelentést tartalmazó levél vonatkozásában kijelenti, hogy mai is ugyanígy írná meg, sőt változatlanul megalapozottnak látja, hogy valamilyen módon a másik félre nyomást gyakoroljon, ez annak beismerése, hogy az elkövetett magatartás fegyelmi vétséget valósított meg, és a kilátásba helyezés, további eljárás célja valóban a nyomásgyakorlás volt.

Fentiekkel az eljárás alá vont ügyvéd megsértette az Etikai Szabályzat 11.8. pontját, 11.12. pontját, az Üttv. 1. § (1) bekezdését és (3) bekezdését, így megállapítható, hogy az Üttv. 107. § a) pontjában meghatározott, egyrendbeli szándékos fegyelmi vétséget követett el, ezért fel sem merülhet az I. fokú határozat hatályon kívül helyezésével az eljárás – fegyelmi cselekmény hiányában való – megszüntetése.

Az I. fokú tanács a középértéket el nem érő fegyelmi pénzbírságot alkalmazott. A kiszabott büntetés mérséklését nem indokolja önmagában az, hogy a panaszolt ügyvéd kisebb súlyúnak igyekszik feltüntetni – a pénzbírság mértéke körében – cselekményét, annak indokoltságát azzal, hogy azt helyesnek tartja és a nyomásgyakorlást megengedettnek, maga támasztotta alá, hogy a cselekmény nem olyan csekély súlyú, amely enyhítésre lehetőséget adna.

Mivel az I. fokú tanács a tényállást helyesen állapította meg, abból helyes következtetésekre jutott, ezért azt a II. fokú fegyelmi tanács a döntést helyben hagyta és az eljárási költségek viselésére a panaszolt ügyvédet kötelezte.

A határozat rendelkező részének helybenhagyást kimondó rendelkezése az Üttv. 138.§. (1) bekezdés c.) pontján alapul.

A megállapított másodfokú átalányköltség mértéke a FE 40.2. c) pontján alapul.

Eljárás alá vont ügyvéd fellebbezése eredménytelen volt, ezért a másodfokú költségek viselésére köteles az Üttv. 142. §. (2) bekezdése alapján.

A határozat rendelkező részének jogerőt megállapító rendelkezése a FE. 35.5. és 38.1. pontján alapul.

A határozat rendelkező részének kereset előterjesztésének lehetőségéről való tájékoztatása az Üttv.139. § rendelkezésein alapul.

A másodfokú határozat ellen a közigazgatási perekre vonatkozó szabályoknak megfelelő perindítás lehetőségét az Üttv. 139. § (1) bekezdése biztosítja (...)

Budapest, 2025.10.20.

A határozat 2025. október 20. napján jogerős és 2026. január 06. napján végrehajtható.

Magyar Ügyvédi Kamara
Országos Fegyelmi Bizottság
Másodfokú Fegyelmi Tanácsa